

Geçen hafta yoksulların paranoyasından söz ederken, birlikte çıkılamayan yolculuklar kaybolma riskini içinde taşır, demiştim. Yolculuğa, bir serüven olan yolculuklara, ancak güvenli bir dünyada kendisine güvenenler çıkabilir. İşte tam da bu önermeden sonra Türkiye solu/sosyalistleri için bir **"ruh hali"**, **"ortak kişilik** örüntüsü"nden söz etmek mümkün olmaktadır.

Önümüzdeki seçim için bir umut ışığı yaka-bilen **"bağımsız aday"** projesi ortaya atıldığında yarattığı coşkunun şiddetine koşut bir hızla yine/yeni/yeniden bir parçalanma riskini de doğurdu. Özelde ÖDP çevresinde ama daha yaygın olarak kendisini bir şekilde sosyalist sol olarak tanımlayan kesimde giderek **"ortak aday"** imkânı ortadan kalkmaya başladı. İnternet forumlarından gazete sayfalarına, e -gruplardan öğrenci kantinlerine doğru hızla yayılan bir tartışma, çekişme, parçalanma, protesto, ayrılma sağanağı ortalığı kaplamış durumda.

Meclis'e elli (!) bağımsız gönderme imkânından söz ederek başlanılan süreçte daha Yüksek Seçim Kurulu'na başvuru süresi dolmadan hâlâ üzerinde anlaşma/uzlaşma sağlanamayan üç adaya düşüldü. Üstelik bu üç adayın bölgelerinde aynı seçmen kitlesine seslenen başka bağımsız adaylar da ortaya çıktı.

Baskın Oran, Ufuk Uras ve **Levent** Tüzel'e seçim bölgelerinde kayıtlı sosyalistlerin ayrımsızca oy vermeleri mümkün olmayacağı benziyor. ÖDP ve EMEP'lilerin kendi bölgelerinde Uras ve Tüzel'e ve bölgesindekilerin de Oran'a oy vermeye niyetleri yok gibi. Daha da acısı, iki parti genel başkanı da adaylıkları hakkında, kendi partilerinin koşulsuz desteğini de alabilmiş değiller. İnsan hakları ve azınlıklar hakkında herkesten çok çalışıp, herkesten daha doğruyu yılmadan eyleme çeviren Baskın Oran'ın bölgesinde DTP'den bağımsız aday, üstelik son anda ortaya çıkmış durumda. Ankara'nın durumu ise daha da içler acısı, aday olup vazgeçenler, vazgeçmek zorunda kalanlardan Ankara'da ne olacağı hiç belli değil.

Doğan Tılıç, daha ortada seçim tarihinin olmadığı aylar öncesinden bu yana iki yazısından birinde, ortaklıklardan, dayanışmadan, ne kadar az ve ne kadar birbirimize ihtiyaç duyar durumda olduğumuzdan söz edip, halka/kitlelere solun da **"başarılarını"** göstermek zorunda olduğumuzu yazıp duruyor. Ama galiba yine olmayacak, bir arada ve birbirimiz için bir şey yapamayacak ve halka/kitleye bir küçük başarı, Fatsa'dan bir iz ya da daha çok Hopa gösteremeyeceğiz.

İşte tam da bu noktada, neden bu kadar azken bu kadar parçalanıyoruz sorusuna yanıtlar bulmak zorundayız.

Yoksulların paranoyası bu süreçte de işliyor. Sol, sosyalist sol bu topraklarda her zaman çok az ve zayıf oldu ve bu ülke hiçbir zaman sosyalist sol için güvenli bir yer olamadı. Daha Osmanlı'nın son dönemlerinden bugüne kadar sosyalist sol, en çok kırılan, ezilen, işkencelerde tarumar edilen grup oldu da ondan. Sosyalist sol hiçbir zaman serüvenli yolculuklara çıkabilecek özgüveni kendisinde bulamadı. Adı "**yol**" olduğu zamanlarda bile aslında zayıf, yoksul, yoksun ve kırılmaya müsait bir hayalden öte gidemedi. Güvensiz bir dünyanın serüvencileri olarak birbirlerine bile önkoşulsuz güven duygusu hissedemediler.

Nasıl, yoksul halk kitleleri güvensiz bir dünyada otoriter, karizmatik yönetimlere ve yöneticilere bağlanma eğilimi gösteriyorlarsa, yoksul, yoksun ve güçsüz sol içinde de küçük küçük grupların, büyük büyük liderleri etrafında, aslında toplamın parçalanmasından başka bir şey olmayan öbeklenmeler olup durdu. Şimdi de farklı değil.

Bunca yılın acı ve işkence imbiğinden üç büyük kentte üç ortak aday çevresinde bile birleşmeyi bile süzememenin gerisinde işte bu güçsüzlük ve güvensizlik hali yatıyor olmalı.

O kadar azız ki, değil birleşmekten bir arada görünmekten bile ürküyoruz. Oysa bir kez sırt sırta verebilsek, bir kez aramızdan üç kişiye Meclis kürsüsünden ezber bozdurmayı ba-şartabilsek güvenilebileceğiz kendimize ve ülke daha güvenli bir yurt haline gelmeye, biz de büyüebilmeye başlayabileceğiz.